

- 2) zbiór owoców oraz nasion drzew i krzewów z wyjątkiem nasion niezbędnych do zaspokojenia potrzeb odnowienia lasu w rezerwacie w miejscach, gdzie odnowienie naturalne jest niedostateczne;
 - 3) pozyskiwanie żywicy, zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części;
 - 4) zbiór ściółki leśnej, pasanie zwierząt gospodarskich oraz wykonywanie wszelkich innych czynności gospodarczych z wyjątkiem stosowania koniecznych zabiegów odnowieniowych gatunkami rodzimymi dla rezerwatu, właściwymi dla poszczególnych jego siedlisk, i zabiegów pielęgnacyjnych zmierzających do utrzymania i regenerowania naturalnych dla poszczególnych siedlisk typów lasu;
 - 5) niszczenie lub uszkodzenie drzew i innych roślin;
 - 6) niszczenie gleby i wydobywanie kamieni;
 - 7) polowanie, chwywanie i zabijanie dziko żyjących zwierząt;
 - 8) zanieczyszczanie terenu, wzniecanie ognia i zakłócanie ciszy;
 - 9) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków;
 - 10) wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych;
 - 11) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami specjalnie w tym celu wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.
4. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych i dydaktycznych porastającego strome zbocza jaru rzeki Branicy lasu mieszanego o cechach zespołu naturalnego ze szczególnie bogatą i ciekawą roślinnością zielną.
5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa: J. Dąb-Kocioł

397

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 21 kwietnia 1955 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Niedźwiedzie Wielkie” obszar lasu o powierzchni 34,02 ha w Leśnictwie Małdyty Nadleśnictwa Państwowego Wielasy, położony w gromadzie Małdyty, powiecie morąskim województwa olsztyńskiego.

2. W skład rezerwatu wchodzi oddziały lasu 171a, 172d, e według numeracji przyjętej w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na okres lat 1952 — 1961. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapce rezerwatu w skali 1 : 10000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

3. Na obszarze rezerwatu zabronione są:

- 1) wycinanie drzew i pobieranie użytków drzewnych z wyjątkiem wypadków uzasadnionych potrzebami gospodarstwa rezerwatowego, którego zakres określił specjalnie w tym celu opracowany plan gospodarczy podlegający zatwierdzeniu przez Naczelnego Konserwatora Przyrody; do czasu sporządzenia wymienionego planu dopuszczalne jest usuwanie drzew martwych, wywrotów i złomów w sposób nie narażający na zniszczenie otoczenia, a w szczególności podrostów i nalotów, oraz z pozostawieniem w ziemi karpiny;
- 2) zbiór owoców oraz nasion drzew i krzewów z wyjąt-

kiem nasion niezbędnych do zaspokojenia potrzeb odnowienia lasu w rezerwacie;

- 3) zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części;
- 4) zbiór ściółki leśnej, koszenie trawy i pasanie zwierząt gospodarskich;
- 5) niszczenie lub uszkodzenie drzew i innych roślin;
- 6) niszczenie gleby, wydobywanie kamieni;
- 7) polowanie, chwywanie i zabijanie dziko żyjących zwierząt;
- 8) zanieczyszczanie terenu, wzniecanie ognia i zakłócanie ciszy;
- 9) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków;
- 10) wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych;
- 11) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami specjalnie w tym celu wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.

4. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych i dydaktycznych naturalnych drzewostanów bukowych z domieszką grabu, dębu i lipy, występujących na granicy zasięgu gatunku w bardzo urozmaiconym pod względem ekologicznym terenie.

5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa: J. Dąb-Kocioł

398

INSTRUKCJA MINISTRA TRANSPORTU DROGOWEGO I LOTNICZEGO

z dnia 27 kwietnia 1955 r.

zmieniająca Instrukcję z dnia 5 października 1954 r. w sprawie wymiany pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 4 pkt 8 ustawy z dnia 26 lutego 1951 r. o organizacji władz w dziedzinie komunikacji (Dz. U. Nr 14, poz. 108 i Nr 41, poz. 310) oraz art. 2 pkt 8 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o organizacji administracji gospodarki motoryzacyjnej w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 7, poz. 58) ustala się, co następuje:

§ 1. W § 3 instrukcji Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 5 października 1954 r. w sprawie wymiany pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych (Monitor Polski Nr 96, poz. 1100) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Kierowcą zawodowym jest osoba:

- a) która środki utrzymania czerpie wyłącznie z wykonywania zawodu kierowcy pojazdu mechanicznego,
 - b) która była kierowcą przez okres 12 miesięcy i pracuje jako mechanik, brygadzysta, monter lub inny pracownik warsztatowy samochodowy w fabryce samochodów, w warsztacie samochodowym, stacji obsługi samochodów lub jako kierownik transportu, dyspozytor, kontroler techniczny samochodowy w jednostkach transportu samochodowego bądź jako kontroler-inspektor ruchu drogowego.”;
- 2) po ust. 9 dodaje się ust. 9a i 9b w brzmieniu:
„9a. Za kierowcę zawodowego może być uznana przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Prezydium Rady Narodowej w m. st. Warszawie i m. Łodzi) — wydział komunikacji drogowej osoba, która jest po-

siadaczem samochodu ciężarowego, odpowiadającego warunkom, określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 września 1954 r. w sprawie używania niektórych pojazdów mechanicznych (Dz. U. Nr 44, poz. 206), jeżeli posiada dotychczasowe pozwolenie kategorii IIIa i prowadzi samochód.

9b. Minister Transportu Drogowego i Lotniczego może zaliczyć do kierowców zawodowych osoby nie wymienione w ust. 9 i 9a, a zajmujące stanowiska w gospodarce lub administracji samochodowej pod warunkiem udowodnienia przez nie prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres co najmniej 12 miesięcy”.

§ 2. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Transportu Drogowego i Lotniczego: J. Rustecki

399

OKÓLNİK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 kwietnia 1955 r.

w sprawie zasad księgowej ewidencji kapitałnych remontów pojazdów samochodowych.

W związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 10 lutego 1955 r. w sprawie zasad finansowania wydatków związanych z kapitałnymi remontami pojazdów samochodowych (Monitor Polski Nr 20, poz. 201) wyjaśnia się, że kapitałne remonty pojazdów samochodowych powinny być księgowane w następujący sposób:

1. Faktury zakładów naprawy samochodów, obejmujące koszt kapitałnego remontu pojazdu samochodowego, podlegają ewidencji na koncie „Remonty kapitałne” zgodnie z ogólnymi zasadami, ustalonymi w branżowych planach kont.

2. Jednostki gospodarcze działające według zasad rozrachunku gospodarczego korygują po otrzymaniu wyremontowanego pojazdu samochodowego jego wartość przez obciążenie konta „Umorzenie środków trwałych” i uznanie konta „Fundusz statutowy” („Fundusz zasobowy”, „Zmiany funduszu zasobowego”) wartością wykonanego remontu.

W razie gdy koszt kapitałnego remontu jest wyższy od dotychczasowego umorzenia wyremontowanego pojazdu samochodowego, konto „Umorzenie środków trwałych” obciąża się wartością wykonanego remontu do wysokości dotychczasowych umorzeń.

3. W razie gdy użytkownik otrzymuje po kapitałnym remoncie inny pojazd samochodowy, należy przeprowadzić likwidację figurującego w inwentarzu pojazdu przekazanego do kapitałnego remontu i jednocześnie wprowadzić do ksiąg wartość pojazdu wyremontowanego, przy czym:

- a) jednostki gospodarcze działające według zasad rozrachunku gospodarczego wprowadzają na debet konta „Środki trwałe” i na kredyt konta „Umorzenie środków trwałych” — w korespondencji z kredytem i debetem konta „Fundusz statutowy” („Fundusz zasobowy”, „Zmiany funduszu zasobowego”) — kwotę równą wartości nowego pojazdu tej samej marki i typu, jak pojazd otrzymany,

traktując go jako całkowicie umorzony; po otrzymaniu nowego pojazdu samochodowego jego umorzenie powinno być zmniejszone o koszt kapitałnego remontu identycznie, jak w przypadku podanym w pkt 2 niniejszego okólnika;

- b) jednostki budżetowe księgują na koncie „Środki podstawowe” wartość otrzymanego pojazdu samochodowego w wartości nowego pojazdu samochodowego tej samej marki i typu.

4. Wartość części i zespołów dostarczonych przez użytkowników samochodów do zakładów naprawy samochodów w zamian za brakujące lub nadmiernie zużyte, jak również dodatkowe faktury zakładów naprawy samochodów w przypadku dostarczenia przez nie części i zespołów w zamian za brakujące lub nadmiernie zużyte — podlegają ewidencji, jak następuje:

- a) w jednostkach gospodarczych działających według zasad rozrachunku gospodarczego — w ciężar konta „Roszczenie z tytułu mank, ubytków i strat”;

- b) w jednostkach budżetowych — w ciężar konta „Różni za sumy do rozliczenia i braki”.

Dalsze księgowania uzależnione są od wyników przeprowadzonych dochodzeń w stosunku do osób, które zwinęły powstanie szkód i strat.

Księgowania te powinny być dokonywane według zasad ustalonych dla odpisywania niedoborów materialowych.

5. Traci moc okólnik Ministra Finansów z dnia 27 października 1951 r. w sprawie księgowania wymiany pojazdów samochodowych (Monitor Polski Nr A-93, poz. 1293).

6. Okólnik wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r.

Minister Finansów: T. Dietrich